

မိုး : မိုး : မိုး : မိုး

အာဇာနည်ဝတ်

မိန်းမမိလ္လာ

ဆရာရွှေ

ဆရာကမိမိမတွေကို ရွှေကလို့ဝလို့ ဒီစကားပြောတာလား...
ကိုယ့်ကိုချီကပ်လုပ်ရလည်း တရားစဉ်းဝင်လျက်ပါလား... မေတ္တာပိုင် (မရမ်းကုန်း)

ဆရာရွှေ...

ငါ့အသေးမနေပဲ... လာစေတာလား... ဘာလို့ စိတ်ပျက်စရာကောင်းတာလဲ...
...နာမည်ကိုပြောတာနော်... မေတ္တာ (ကော့ကရိတ်)

အကြည်ပျက် ချီကပ်စေလေ့ရှိပါ...
မြဝေဝကွင် (ရွှေရွှေ)

ယိုးမမှန်ရင် ဒီတုန်းက ^{မေတ္တာ} ~~အကြည်ပျက်~~ လျက်ပါ။

ဆရာရွှေ

ဆရာမလေးက လူမျိုးပြစ်ကြွင်း (ဒေါ်) မိန်းမဆိုတာတော့လို့
အင်ပါယာမဂ္ဂဇင်းမှာတော့နားက မတ်ရပါ့မယ်ရှင်။
ခဏခဏမိမိလို့အကြောင်းက ခဏခဏမိမိလို့အကြောင်းက
မရသေးတာဖြစ်လို့ ဆရာမလေးမိမိလို့လေးတာလို့
ကုန်ပါလေစလို့ ဆရာမကလေးပါမယ်ရှင်...
အခု... ဒီဆရာမလို့ အနာမည်ပေးမယ်ဆိုတာ
မိမိ မှတော့မိမိလေးလို့လေးလို့ မေးချင်ပါမယ်ရှင်
ဟစ်ချီကဆရာမလေးမိမိလေးအားခွဲတဲ့
(မိမိ) (မေတ္တာ)

မာမ...

ဒီတုန်းကလည်း ကျွန်ုပ်တို့ဆရာမက... ဆရာမကလေးမိမိ
ကော့ကရိတ်လေး ပြောလေ့ရှိပါ... မိမိမိမိ (တ-ဒု)

ဒါဟာမိန်းမတွေ အကြောင်း မသိပ်တစ်ဖက်ဆက်မရထားတဲ့
လိပ်ရေသွေး စာအုပ်ပါ။

ဖုန်းသူ (ဒေါ်တက္ကသိုလ်)

ဆရာအကြည်တော်ရှင်

ဆရာရဲ့မဟုတ်တုန်းတရားတွေကတော့ ဖွင့်တပဲ
ဘဗ္ဗလဲ သိတာမဟုတ်ဘဲနဲ့။ သိပ်ကိုတရား ဖွင့်တယ်။

အဝဉ်းမဟုတ်လို့သူ
(၁၇၆၇၂၃၁) (၂၃)

ဆရာအကြည်ဝတ်

ဆရာလေးစားအစွယ် ပါကယ်ဆိုတဲ့

ဆရာဝန်ပုဒ်ခေါင်းတို့ ဆရာတရားမင်းဝေတို့ ဖျက်မှာကို

နှစ်ခုနဲ့သုတ်နေတာလား။ ဝန်လည်ပါစေ။

စွဲစွဲနဲ့ ဝန်ကြည့်
(ဝန်ပြည်ဝတ်)

ဆရာအကြည်တော်

ယခင်ကလေးစားခဲ့သမျှကို အကျဉ်း

ဖြန်တောင်းရတာမယ်။

ဦး ဒီနုနု
(ကြောင်း)

အမက: မိတ္တူပါ အေ...
ဖိန်းမတွေကောင်း အမှတ်ပဲ ကောင်းထီးကောင်းတွေ
လှောင်ရေးသားအမ...

ဒေါ်ဖြူဖြူကေး (အ.လ.ပြ)

တို့အိမ်နီးက သူ့ကိုလေးစားခဲ့ပါတယ်
ခိပ်ကပ်ခြင်းတို့သူ အရာကို ထိုးထွင်းသိမြင်သူလို
အထိမ်းကြီးခဲ့တယ်... ဒီအရာကိုမတ်မိတော့မှ
မို့အထိမ်းကြီးမှုတွေက မေ့မိတဲ့ ဖွင့်ပွင့် လို့
ကပ်ကပ် ထွင်း ခြေ ခဲ့ရပါပြီ...
သူ့ပိုသတ်တစ်ယောက်လေးမှာ ခွားဖြူ လို့သာ

ဒေါ်ဖြူဖြူသိန်း

(ခွေမဝဒင်၊ ပွင့်၊ ကောလိဖြေ)

စာရေးဆရာ အကြည်စက်ရှင်

ကျွန်မက တော့ ကံမကောင်း လို့ ခံစားရင်လို့မတ်မိတယ်
စာကိုလျှောက် မမတ်မိတော့ တော့ သတ် ပေးရပါဦးမယ်
မေးနည်းစွာဖြင့်

စန္ဒာကြည် (လမ်းမယ်)
လားရှိုး

ရီလှမယ်ကလေး လို့မတ်မိပါတယ်
မဟုတ်တမ်းကလေးတွေပဲမတ်မိတယ်
ကျေးဇူးတင် ဤသလားလို့မေးချင်တယ်
အမျိုးသမီးများ မမတ်ကြပါနဲ့

ကေးမိမံ (ပုသိမ်)

ဤကဲ့သို့...

စိတ်မကောင်းစရာပဲ... ဒါကလဲ မြောဒါလား...

လူပျိုကြီးလုပ်စတာမယ် ချိုဒါ... အဟဉ်...

ஆகை (மகிமைவென)

အစောအကြီးပိုင်းတို့...

စောကျိုးကစား၍ အရှင်ကလေးကို ချီးမွမ်းပါသည်။

১৯৪৭ খ্রিঃ (সি.বি.বি.বি.)

... 2007.3.21 21:00

1. การตั้งชื่อ...
 2. การตั้งชื่อ...

[illegible]

VU (major)

ဒီက အုပ်စုမှာ ရိုး၊ ကား၊ ကစားစုံမျှမလှုပ်ပါ။

မြန်မာ့ဓမ္မကျမ်းစာ:

854

စာကြည့်တိုက်

မိန်းမ ၁၂ နို့ကလေး ၈ နို့ကလေး ၁၂ နို့ကလေး ၁၂

၂၈၆၂၆၆၆၆ (၂၈၆၆၆၆၆)

စဝ္ကာ ပြည်

စာအုပ်
စာအုပ်စစ်... စာအုပ်စစ်... ကျေးဇူးပြုရက်က... ဒုတိယမြောက်...
...
...
...

အစဉ်တစဉ်အားဖြင့် ကျန်ရှိနေသေးသော... နှင့်

အိန္ဒ (အာဇာနည်)

ကိစ္စတော်ကြီးပါသည်...

[illegible][illegible]

BQE (FOREVER)

ဆရာ

ရေကြက်သား(မိမိ)

မကြည့်ရဲဘူး

ဤကဲ့သို့သော အိမ်ထောင်ရေး

အိမ်ထောင်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး

အိမ်ထောင်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး...

ပထမဆုံး(အိမ်ထောင်ရေး)

အိမ်ထောင်ရေး...

အိမ်ထောင်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး... အိမ်ထောင်ရေး... အိမ်ထောင်ရေး...

အိမ်ထောင်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး...

အိမ်ထောင်ရေး (အိမ်ထောင်ရေး)

အိမ်ထောင်ရေး

အိမ်ထောင်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး

အိမ်ထောင်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး

အိမ်ထောင်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး

အိမ်ထောင်ရေး (အိမ်ထောင်ရေး)

အိမ်ထောင်ရေး

အိမ်ထောင်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး

အိမ်ထောင်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး

အိမ်ထောင်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး

အိမ်ထောင်ရေး (အိမ်ထောင်ရေး)

အုပ်စုကြီး

ရှမ်းပြည်နယ် အစိုးရအဖွဲ့၏ အမိန့်အရ နယ်စပ်ဒေသများတွင်

காதுநாடு, பீஷ்:

ဘာဝိဇ္ဇာလ

စိုးမရိတ်သတ်တွေကို လေးစားပါဦး

பெரியபுத்தூர்:

ဆရာအကြည်တော်....

မိန်းမတွေမကောင်းဆို ဆရာကလူမျိုးကြီးလုပ်ရင်

ကျန်မလည်း မသိဘဲလှုပ်လှုပ် လိုက်တော့မယ်...

ဒီအဝတော... ဒီမျှပါဘဲ... သာဓု... သာဓု
အိစ္ဆလ... သိဓု (ရွှေမင်းဝံသာသာနဂါးဝံသာ)

အိပ်လ...

၁၆၂၈: ၁၆၃၇

[illegible]

சித்ரா (மே 1966)

၁၆၂၇: အနောက်

မိန်းမတွေအကြောင်း... ဒီကလေးကတော့ ခုနစ်နှစ်ခွဲပါ။

சித்ரா (மே 1966)

ကိုကြည့်...

ကျွန်ုပ်တို့ ဒီနေ့တွေက ဒီလောက်တောင် ဆိုးဖို့ လား ...

അതിൽപ്പോലും കിട്ടിയിട്ടില്ല...

ချစ်မေ (အိုးလင်း)

ဆရာကြီး . . .

အခြေခံမူဝါဒများ... မူဝါဒ... မူဝါဒ... မူဝါဒ... မူဝါဒ...

தமிழ் (அ) அக்டோபர்: ௧௯௮௪

၆၃၃ နေရာ ရှိသော ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းများ၏ ...
ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းများ

သို့ ဆရာ

သို့၊ နိုင်ငံတော်ကို မှတ်လိုက်ရတော့ ဆရာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးစားရေး ဆရာဖြစ်လာမှန်း
မသိရဘူးလို့ ပြောရတော့မယ်။

သို့၊ သို့။

ဆရာကြီး

နိဂုံးမကောင်းသိရတော့ ဆရာမို့ ပိုမို
နိဂုံးမကောင်းသိရတော့ ဆရာမို့ ပိုမို
နိဂုံးမကောင်းသိရတော့ ဆရာမို့ ပိုမို

သို့ ဆရာမို့ ပိုမို
နိဂုံးမကောင်းသိရတော့ ဆရာမို့ ပိုမို
နိဂုံးမကောင်းသိရတော့ ဆရာမို့ ပိုမို

သို့

နိဂုံးမကောင်းသိရတော့

နိဂုံးမကောင်းသိရတော့ ဆရာမို့ ပိုမို
နိဂုံးမကောင်းသိရတော့ ဆရာမို့ ပိုမို
နိဂုံးမကောင်းသိရတော့ ဆရာမို့ ပိုမို

နိဂုံးမကောင်းသိရတော့

နိဂုံးမကောင်းသိရတော့
(နိဂုံးမကောင်းသိရတော့)

ဆရာမို့ ပိုမို

နိဂုံးမကောင်းသိရတော့ ဆရာမို့ ပိုမို
နိဂုံးမကောင်းသိရတော့ ဆရာမို့ ပိုမို
နိဂုံးမကောင်းသိရတော့ ဆရာမို့ ပိုမို

နိဂုံးမကောင်းသိရတော့

လူပျိုကြီး.....

"မရလို့."

"မယူလို့."

ဒီမေးခွန်းကိုဖြေရတာ သိပ်မခက်လှပါဘူး။ အထက်ဖော်ပြပါ စာ လုံးလေးနှစ် လုံးမှာ ပဲ အခြေခံပါတယ်။

"မရ"

"မယူ"

ဒါပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ စကားလုံး နောက်ကွယ်က အ ဖြစ်အပျက် တွေ နောက်ဆက်တွဲ တွေ အများ ကြီးရှိပါတယ်။

ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လည်း အဲဒီ လို ဖြစ်နေတဲ့အပြင် လူပျိုကြီးအ တော် များများ နဲ့ လည်းပေါင်းသင်းခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဥပမာ မကြာသေးခင်ကာလ ကမှ လူပျို ကြီးဘဝကိုစုတေပစ်ခဲ့ကြသော လွမ်းဝေနိုင်၊ မျိုး ကိုမျိုး၊ ကိုမျိုး (မြန်မာစာ)တို့လိုပေါ့။

လူပျိုကြီးဘဝကို စုတေပစ်လိုက်တာပြောတာနော့။ လူပျံ့လွန်သွား တာမဟုတ်ဘူး။ လူတွေ ကတော့ အလတ်ကြီးရှိသေးတယ်။ အမာကြီးလို့ မပြောဘူးနော်။ အမာကြီးလား၊ အပျော့ကြီးလား သူတို့လေဒီတွေ သာ သိမှာ ပါ။ (အပျော့ကြီးတွေ ပဲနေမှာ ပါ။ ကြည့်ပါလား။ တွေ .ကရာ ခွေအိပ်နေတာ) လူပျိုကြီးတွေ ပြန်သရုပ်ခွဲဖို့အတွက်ကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုနဲ့ ပဲ နှိုင်း ယှဉ်ပြီး ပြန်စဉ်းစားကြည့်တယ်။

ယောက်ျား တစ်ယောက် ရဲ့ အိမ်ထောင်ပြုချင်စိတ်စပေါက်တာ (၂၄)နှစ် လောက်မှ စ ဖြစ်တာ။ အရှေ့ပိုင်းအသက်အရွယ်မှာ တော့ ရရင်လဲ ယူမယ်။ မရရင်လည်းမယူဘူးဆိုတဲ့စိတ်မျိုး ရှိကြတယ်။ ဒါကြောင့် ယောက်ျား သားများ ဟာအိမ်ထောင်ပြုရင် မိန်းမတွေ ထက် အသက်ကြီးနေတတ်ကြ တယ်။ ပျမ်းမျှခြင်းကိုပြောတာနော်။ မယုံရင်လိုက်ကြည့်။

မိန်းကလေးတွေ ရဲ့ အိမ်ထောင်ပြုသက် ကတော့ပျမ်းမျှ (၁၈) နှစ် ကနေ (၂၆) နှစ် အထိမှာ ရှိနေတတ်ကြပါတယ်။

ယောက်ျားတွေ က(၂၄)နှစ် ကနေ (၂၈)နှစ် အတွင်း :အတော် များများ ဟာ အိမ်ထောင်ပြုချင်တတ်ကြပါတယ်။

လူပျိုဘော်ဝင်စ လူကြီးစိတ်ပေါက်စမှာ လည်း ဒီလိုအိမ်ထောင် ပြုချင်စိတ် ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ အဲဒါ အမှန်မဟုတ်သေးပါဘူး။ ခပ်ရှင်းရှင်း ပြောရရင် စိတ်ဂယောက် ဂယက် ဖြစ်တဲ့သဘောပါပဲ။

မိန်းကလေးတွေ နဲ့ ပေါင်းသင်းတတ်လာတယ်။ သွားလာ လည် ပတ်ရင်းနဲ့ တစ်ယောက် ကို တစ်ယောက် လက်ကလေးမထိတထိ ဖြစ်။ ကောင်မလေးက မျက်လွှာချ။ အဲဒါကို ကိုယ်ကအသည်းယား။ ဟိုက ရှက် သလိုလေးလုပ်သွားရင် ကိုယ့်မှာ တော့မရိုးမရွေတွေ ဖြစ်။ သာယာမှု ကို အချစ် စစ်လိုထင်။

အမှန်တော့ ဘာမှမဟုတ်ဘူး။ ဟိုကအမှု မ ဖြစ် ဖြစ်အောင် လုပ် နေတာ။ ကိုယ်က မနေနိုင် မထိုင်နိုင် သွားဆတ်ဆော့ရင် အမှု က ကြီးပြီ။ မိန်းမရပြီ။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ အိုမိပြီ။

မှတ်ထားကောင်လေးတွေ ။

မိန်းမရဲ့ ပင်ကိုယ်စိတ်ဟာ ယောက်ျားတွေ ထက်နှစ် ပက်စာ ပိုမူးနေတယ်။ သွေးကိုက မူးနေတာနော်။ တချို့ ကလေးပက်။ မယုံရင် ကိုယ်နဲ့ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံနေတဲ့ မိန်းကလေး၊ ဒါမှမဟုတ် ချစ်သူကိုပဲ အသေအချာဂရုစိုက်ကြည့်။

ဥပမာ ကိုယ်ကကောင်မလေး တစ်ယောက် ကို ချစ်ကြောင်းကြိုက် ကြောင်း ပြောဖို့ကို မရဲလို့ ရဲဆေးနှစ် ပက်တင်ရတယ်။ အဲဒီ နှစ် ပက်သောက် ပြီး သူတို့နဲ့ စကားသွားပြောကြည့်။ ကွက်တိပဲ။

လုံးဝမသောက်ဘဲသွားပြောကြည့်။ အဲဒီ မိန်းကလေးက မျက်နှာမာမာနဲ့ ...

"ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ"

ဆိုတာနဲ့ ခူးတွေ ချောင်ပြီး ယကလယ်ပါရိုက်သွားမယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ်လည်း

နှစ် ပက်သောက်သွားမှ..

"ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ"

ဆိုရင်ကိုယ်ကလည်း..

"နင့်ကိုချစ်လို့လာပြောနေတာပေါ့...ဘာ ဖြစ်လို့လဲ"

ဆိုတဲ့စကားပြောထွက်တာ။ သူများ တော့မသိပေါင် ကျုပ်ကိုယ် ကျုပ်ပြောတာပါ။

သာမန်အနေအထားမှာ ကို မိန်းကလေးက ယောက်ျားတွေ ထက် သတ္တိကောင်းတတ်ကြ ပါတယ်။

ယောက်ျားများ ဟာ မိန်းမလေးများ ကို ခိုးရဲတဲ့သတ္တိပဲရှိပါတယ်။ အခိုးခံရတဲ့ သတ္တိမရှိပါဘူး။ ကိုယ်ကြိုက်နေတဲ့ကောင်မလေး တစ်ယောက် ကို ခိုးပါဆိုခိုးလိုက်မယ်။ ကိုယ်နဲ့ ကြိုက်နေတဲ့မိန်းမ ကိုယ့်ကိုလာခိုးမယ်ဆို မလိုက်ရဲကြပါဘူး။ ဘာလို့လဲသိလား။ မသင်္ကာလို့ပါ။ ကဲ...ကျွန်တော် တို့ယောက်ျား လေးတွေ ဘာလို့လူပျိုကြီး ဖြစ်လဲ သိလား။ အထက်မှာ ကျွန်တော် ပြောခဲ့သမျှလို ဇီဇာကလည်း ကြောင်သေး။ နို့ကနို့က ချွတ်ချွတ်ကလည်း တွေ :တတ်သေး။ ဒါကြောင့် တွေ လည်းပါတယ်။

တချို့ ကလည်း အိမ်ထောင်မကျချင်ပါဘဲနဲ့ မကျလို့မရလို့ ကျွဲ ရတဲ့သူတွေ လည်းရှိပါတယ်။ ဗဟုသုတရအောင် အရင်က ကျွန်တော် အိမ်မှာ နေပြီး ရှားရှားပါးပါး အိမ်ထောင်ကျသွားသူ တစ်ယောက် အကြောင်း အနည်းငယ်တင်ပြချင်ပါတယ်။ ဖြစ်လေ့ ဖြစ်ထရှိတာမျိုး ဖြစ်တာကြောင့် တိုက်ဆိုင်ကြမှာ ပါ။

ဒီကောင်လေးကလည်း ကျွန်တော် တို့လို နယ်ကတက်လာတဲ့ လူရိုးပါပဲ။ ရန်ကုန်မှာ ကွန်ပျူတာသင်တန်းတက်ရင်း ကျွန်တော် တို့အိမ် ရောက်လာတယ်။ ပညာသင်ယူရင်း ရန်ကုန်မှာ ပဲအခြေချပြီး ကြိုး စားချင်တဲ့ လူငယ်လေးပါပဲ။ ဖြစ်ချင်တော့

သူ့မှာ သင်တန်းတစ်ဖက် ရည်းစားရှိပါတယ်။ လူငယ် တစ်ယောက် ရည်းစားရှိတာက သိပ်မထူးဆန်းလှပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ထူးဆန်းတာက ကောင်လေးရဲ့ ရည်းစားက ဒေါသကြီးတာလား။ နှလုံးပဲအားမကောင်းတာလား မသိပါဘူး။ တစ်ခုခု ကတောက်ကဆ ဖြစ်ရင် တက်တက်သွားတတ်ပါတယ်။ အဲဒီလို တက်သွားရင် ခြေချိုး၊ လက်ချိုး၊ နားထင်နှိပ်ရုံလောက်နဲ့ ပြန်မကောင်းပဲ ဆေးခန်းပို့ပြီး ဆေးထိုးယူမှ ကောင်း တဲ့အဆင့်မျိုး ပါ။ ဒါကြောင့် လူထူထူရှိရင် ကောင်လေးက သူ့ကောင်မလေး ကို ချောပေါင်းနေရပါတယ်။ အခန့်မသင့်လို့ ဟိုက ထတက်ပြီးလူကြား လှဲနေရင် အရှက်ကွဲမှာ စိုးလို့ပါ။

ကျွန်တော် လည်း အစက အဲဒီ လောက်ထိ အခြေအနေဆိုးမှန်း မသိပါဘူး။ တစ်နေ့သူတို့သမီးရည်းစားတွေ ရောက်လာပြီး စကားများ ကြပါတယ်။ စကားများ တဲ့ အကြောင်းအရာက ဘာမှဟုတ်လောက်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး။ ကောင်မလေးက ကောင်လေးကို ဈေးလိုက်ပို့ခိုင်းတယ်။ ကောင်လေးက မသွားချင်လို့ မပို့ပေးပါဘူး။ ဒါကို ဘေးနားရှိတဲ့ ကျွန်တော် တို့ကလည်း ပိုင်းကြပ်နေပါတယ်။

"သူများ စုံတွဲ များ ကြည့်စမ်း၊ ကောင်မလေးဘယ်သွားချင်တယ်ဆို လိုက်ပို့ပြီးသား ဒီကောင်ကျမှကွာ..."

"ဟုတ်ပ...ကောင်လေးတို့စုံတွဲ ဆို ဘယ်သွားသွားမခွဲတမ်းပါပဲ"

စသည်ဖြင့် မခံချင်အောင်စပါတယ်။ စရင်းစရင်းနဲ့ သိပ်မကြာ ပါဘူး။ ကောင်မလေးခမျာတောင့်တက်ပြီး ဗိုင်းခနဲလဲကျသွားတော့တာပါပဲ။ နောက်လက်သီးတွေ ဆုပ်၊ ခြေတွေ ကုပ်၊ အံတွေ ကြိတ်ရင်း ဖုတ်လိုက်ဖုတ် လိုက် ဖြစ်နေတော့တာပါပဲ။

ရုတ်တရက် ဖြစ်လာတဲ့အခြေအနေကြောင့် ကျွန်တော် တို့အား လုံးလည်း မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးနဲ့ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်နေပါ တော့တယ်။ ခြေမလည်းမချိုး ရဲ။ ပေါင်တွင် :ကြောဆို ဝေးရော။

ဒါနဲ့ ပဲ ဘေးအိမ်ကအဒေါ်ကြီးတွေ ဒေါ်ဟိုချိုး၊ ဒီချိုး လုပ်။ ဘယ်လို မှမရဘူး။ ဒါနဲ့ ကောင်လေးကိုမေးကြည့်တော့

"ဒီအတိုင်းတော့ မရဘူးဆရာ၊ ဆေးခန်းပို့မှကို ဖြစ်မှာ "

"ဟေ...အဲဒါဆိုလည်း မြန်မြန်လုပ်လေကွာ၊ တော် ကြာ တစ်ခု ခု ဖြစ်သွားမှဖြင့် "

"သိဘူးလေ...ဆရာမဉ္စား ကုတတ်မလားလို့."

"အာ...ဒီကောင်ကွာ"

ဆိုပြီး ကားတစ်စီး ချက်ချင်း ငှားပြီး ကောင်မလေးကိုမတင်...

"ကဲ..ဟေ့ကောင်...ဘယ်ဆေးခန်းပို့ရမှာ လဲ"

"စံပြဈေးနားမှာ ဒီလို ဖြစ်တိုင်း ပြနေကျဆေးခန်းရှိတယ်"

"အေး...ဒါဆိုလည်း အဲဒီ ဆေးခန်း အမြန်မောင်း"

ဆိုပြီး မောင်းချသွားရတော့တာ။ ဆေးခန်းရောက်တော့ ဆရာဝန် က ကျွန်တော်နဲ့ ခင်မင်နေပြီးသားဆရာဝန် ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော် ကိုမြင် တာနဲ့ ဆရာဝန်က...

"ဟာ...ဆရာကြည်...မလာစဖူး အလာထူးပါလား ... ဘာလဲ ပင်နီဆလင်လာထိုးတာလား"

ဆရာဝန်စကားကို ကျွန်တော် ကလည်း ကိုယ့်အမူနဲ့ ကိုယ်မို့.

"အာ..ဘာဆိုလို့ ပင်နီဆလင်ထိုးရမှာ လဲ၊ ကျွန်တော် အိမ်က ကောင်လေးရဲ့ ကောင်မလေး စကားပြောရင်းတက်သွားလို့ဗျ...အဲဒါ"

ဆိုတော့ ဆရာဝန်က တက်နေတဲ့ကောင်မလေးကိုဝေကြည့်ပြီး ပြုံး ကာ...

"သုံးယောက် ပဲကျန်တော့တယ်၊ ခဏစောင့်"

သူ့စကားကြားတော့ ကျွန်တော် က ပျာပျာသလဲနဲ့ ...

"ဟ...စောင့်လို့ ဖြစ်မလား၊ အခုတင်ကောင်မလေးက အသက် မရှိသေးရဲ့ လားမသိဘူး"

ဆိုတော့ ဆရာဝန်က ကျွန်တော် ပခုံးကိုဖက်ကာသူ့အတွင်းခန်း
ထဲခေါ်သွားပြီး...

"အဲဒီ ကောင်မလေးက ခင်ဗျားနဲ့ ဘာတော်လဲ"

"ဘာမှမတော်ပါဘူး၊ အိမ်မှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ကောင်လေးရဲ့ ရည်းစား"

ဆရာဝန်က ခပ်တိုးတိုးရယ်တယ်။

"ဒီလိုလား...သူတို့ ကတော့ ဆေးခန်းခဏခဏရောက်နေလို့ သိနေပြီးသားပါ။
ခင်ဗျားကစာရေး ဆရာဆိုလို့ ထက်မယ်ထင်နေတာ ခပ် တုံးတုံးထဲကပဲ"

"ဘာ ဖြစ်လို့လဲ"

ကျွန်တော် အမေးကို ဆရာဝန်က ခုံပြောင်းထိုင်လိုက်ပြီး

"ဒီမှာ ..ခင်ဗျားမှတ်ထား၊ ယောက်ျားပဲ ဖြစ် ဖြစ် မိန်းမပဲ ဖြစ် ဖြစ်
ထိတ်လန့်စရာတွေ စိတ်လှုပ်ရှားစရာ ဖြစ် ဖြစ် ဒေါသကြီးလွန်းတာပဲ ဖြစ် ဖြစ် တစ်ခုခုကြောင့်
ရှော့(ခ) ဖြစ်ခဲ့ရင်တစ်ခါပဲ ဖြစ်တတ်တယ်။ အဲဒီ လို ဖြစ်ပြီး ရင်လည်း အဲဒီ လူဟာ
နောက်ထပ်မ ဖြစ်အောင်ဆင်ခြင်နေတယ်။ ခင်ဗျား ကိုယ်နဲ့ ခင်ဗျားပဲစဉ်းစားကြည့်လေ။
ခင်ဗျားအလွန်ကြောက်တတ်တဲ့ အရာ တစ်ခုကို ရုတ်ချည်းမြင်ရရင် ရှော့(ခ) ဖြစ်တောင်
ဖြစ်သွားနိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် နောက်တစ်ခါမြင်ရင် ထပ် ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား"

သူပြောတော့ဟုတ်နေသလို။ ဒါနဲ့ ဇဝေဇဝါနဲ့ ...

"ဒါဆို ဒီကောင်မလေး ခဏခဏတက်နေတာကကော"

ဆရာဝန်က ပြုံး တယ်။ ပြီးမှ...

"အဲဒါတက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အနိုင်ကျင့်တာ"

"ဗျာ..ဘယ်လို"

ဆရာဝန်စကားကြောင့် ကျွန်တော် အံ့အားသင့်သွားရတယ်။ ဒါကို

သူကပဲဆက်ပြီး...

"ခင်ဗျားစဉ်းစားကြည့်လေ..သူ့အဲလိုတက်တော့ ခင်ဗျားတို့.သူ့.
ကိုဂရုစိုက်နေရတယ်မဟုတ်လား"

"အင်း...ဟုတ်တယ်လေ"

"ချော့လည်း ပေါင်းနေရတာ ပေါ့"

"ချော့ထားရတာ ပေါ့ သူတက်သွားမှာ စိုးလို့."

ဆရာဝန်က ခပ်ဟဟရယ်ပြီး...

"ကောင်မလေးက အဲဒီ အထာကိုသိပြီး ခဏခဏကိုတက်နေတာ ပဲဗျ
နောက်ပြီးသူ့ရဲ့ ကောင်လေးကိုလည်း အဲဒီ နည်းနဲ့ မလှုပ်နိုင်အောင် ချုပ်ထားတာ၊
ရုတ်ရုတ်မလုပ်နဲ့ တက်သွားမယ်ဆိုတာမျိုး ပေါ့"

"ဒါနဲ့ ခဆေးခန်းလာတော့ရော"

"သူ့ရဲ့ အနာနိုင်ဆုံးအရှိန်လိုနေရာများ လက်နဲ့ တစ်ချက်လောက်
ထောက်လိုက်ရင် အင့်ခနဲ ဖြစ်သွားတာပဲ၊ ပြီးရင်မိုးရေပဲ ထိုးပေးလိုက် တာ ဟီဟီ"

ဆရာဝန်က သူ့စကားကိုသဘောကျပြီး ရယ်နေသေး၏ ။ မှန်ပါ တယ်။
သူ့ဘာမှမဟုတ်တဲ့ မိုးရေလေးထိုးထည့်ပေးလိုက် တာ ခုနက သေလု မျှော့ပါးကောင်မလေး
ထူထူထောင်ထောင်ပြန် ဖြစ်လာပါတော့တယ်။ ဒါနဲ့ ဆရာဝန်ကို
အသေအချာကပ်မေးရတယ်။

"နောက်တစ်ခါအဲဒီ လို့ ဆက် ဖြစ်ရင်ရော"

"ဒီအတိုင်းပစ်ထားလိုက်၊ ဘာမှမလုပ်နဲ့ ၊ သွားတောင်မထိနဲ့၊
သူ့အလိုလိုပြန်ကောင်းသွားလိမ့်မယ်၊ ဒါခင်ဗျားမို့လို့ခင်လို့ပြောတာနော်၊ ကျုပ်ဖောက်သည့်
တစ်ယောက် အဆုံးခံပြီးပြောပြတာ"

ဆရာဝန်စကားလည်းကြားပြီးရော ကျွန်တော် ကလည်း နှုတ်လုံ
တယ်မဟုတ်လား။ ကောင်လေးကိုခေါ်ပြီး...

"ဟေ့ကောင်..မင်းကောင်မလေးက အဲလိုအဲလိုပဲ၊ ဘာ ရောဂါ မှ မဟုတ်ဘူး"

ဆိုတော့ ကောင်လေးက မယုံဘူး။

"ဟုတ်ရဲ့ လားဆရာရဲ့၊ တော် ကြာတစ်ခုခု"

"အိုကွာ..ငါဆရာဝန်ကို အသေအချာမေးပြီးပြီ၊ သူကိုယ်တိုင် မိုးရေပဲ
ထိုးပေးရတာ တဲ့"

"ဒါဆို ဟုတ်မဟုတ်..တစ်ခါလောက်စမ်းကြည့်ကြရအောင်"

ဆိုပြီး နှစ် ယောက် လုံးကိုအိမ်ခေါ်စမ်းတာ။ ထုံးစံအတိုင်း ကောင်
မလေးတောင့်ပြီး မိုင်းခနဲပစ်လဲသွားတယ်။ ဘာမှမလုပ်တော့ပဲ ဒီအတိုင်းပဲ
ပစ်ထားပြီးချောင်းကြ၏ ။ ရင်တမမနဲ့ ပေါ့။ ဆရာဝန်ပြောတာမဟုတ်လို့ ကတော့
သွားပြီလေ။

အဟုတ်များ။ သူ့ကိုဘယ်သူမှလာမပြုစုကြတော့ ဟိုကြည့် ဒီကြည့်နဲ့
ရူးကြောင်မူးကြောင်နဲ့ ပြန်ထလာတယ်။ အဲဒီ ထဲက အဲဒီ ကောင်မ လေးမတက်တော့ဘူး။ ရန်
ဖြစ်သလိုပေါ့များ..ဆွဲသူရှိရင်ပို သော င်းကျန်းပြီး ဆွဲသူမရှိရင် မလုပ်ရဲကြဘူးလေ။

ထားဦးဗျ။

ဒီလိုနဲ့ သင်တန်းပြီးခါနီး ဖြစ်လာတယ်။ ကောင်လေး ကတော့ သင်တန်းပြီးရင်
ရန်ကုန်မှာ နေပြီး တိုးတက်အောင်ကြိုး စားချင်သူမို့ အိမ် ထောင်မပြုချင်သေးဘူး။
မယူဘူးမဟုတ်ဘူး။ ယူမှာ ။ အဆင်ပြေတဲ့အချိန် မှာ ယူမှာ ပေါ့ဗျာ။ ဟုတ်ဘူးလား။

အဲဒီ မှာ တင် သတင်းထွက်လာတယ်။

"ကောင်မလေးရဲ့ မိဘတွေ က သူနဲ့ သဘောမတူဘူး။ သင်တန်း ပြီးတာနဲ့
ကောင်မလေးနဲ့ စေ့စပ်ထားသူရှိတယ်။ အဲဒီ လူနဲ့ ပေးစားပစ် မှာ တဲ့"

ကောင်လေးက ပျာပျာသလဲနဲ့ ကျွန်တော် တို့ဆီ ရောက်လာ တယ်။

"ဘယ်လိုလုပ်မလဲအစ်ကို၊ သင်တန်းပြီးတာနဲ့ သူ့ကိုတခြားတစ် ယောက် နဲ့ ပေးစားတော့မယ်တဲ့"

ကျွန်တော် ကလည်း မြှော က်ပေးတယ်။

"ပျော်လိုက်စမ်းပါကွာ...ရန်ကုန်မှာ မိန်းကလေးတွေ အများ ကြီးပါကွာ..."

ကျွန်တော် စကားကြားတော့ ကောင်လေးအားတက်သွားတယ်။

"ဒါဆို ကျွန်တော် ပျော်လိုက်တော့မှာ နော်၊ ကိုယ့်ဆရာအားကိုးနဲ့ နော့"

"အေး.. ပျော်လိုက်စမ်းပါ၊ ဒါပေမယ့်မင်းကောင်မလေးတော့ မသိစေနဲ့ ၊ သူ့ရှေ့ကျရင် စိတ်မကောင်းချင်ယောင်ဆောင်နေပေါ့"

ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ ကောင်လေးက အရှေ့မှာ စိတ်မကောင်းချင် ယောင်ဆောင်ပြီး နောက်ကွယ်မှာ အပျော်ကြူး တော့တာ။

သူလုပ်နေတာ မပီရိတော့လည်း ကောင်မလေးကရိပ်မိလာတယ်။ သူ့ရှေ့မှာ တင် သက်ပြင်းတချချလုပ်ပြီး နောက်ကွယ်ကျရင် မဖုံးနိုင် မဖိနိုင် အပျော်လွန်နေတယ်ဆိုတာ။

ဒါနဲ့ ဘယ်ကဘယ်လို ဖြစ်တယ်မသိဘူး။ သတင်းကတစ်မျိုး ထပ် ထွက်လာတယ်။

"သူနဲ့ တွဲ နေတာကြာပြီဆိုတာ မိဘတွေ သိသွားတယ်။ အဲဒီ တော့ စေ့စပ်ထားသူကို မယူရဘူး။ ဒီကောင့်ကိုပဲယူရမယ်"

ဆိုပြီး ဖြစ်လာပြန်ရော။ ဒါနဲ့ ကောင်လေးက မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံ ပြူး နဲ့ ရောက်လာပြန်တယ်။

"ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲကိုယ့်ဆရာ၊ သူ့မိဘတွေ က ကျွန်တော် နဲ့ ပဲ သဘောတူတယ်၊ ကျွန်တော် ကိုပဲယူမယ်တဲ့"

ကျွန်တော် ကလည်း ထပ်ပြီးအကြံပေးတယ်။

"ယူမယ်လေ၊ သူ့ကိုပဲယူမယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုလောလောဆယ် အဆင်မပြေသေးတဲ့အတွက် မယူနိုင်သေးဘူး။ အလုပ်အကိုင်အတည်တကျဖြစ်တဲ့ နှစ် နှစ် သုံးနှစ် ကျရင်ယူမှာ ပေါ့"

ငတိပျော်သွားပြန်ရော။ ကျွန်တော် အကြံကဒီလို...

"ဟေ့ကောင် သုံးနှစ် လောက်ကွဲသွားရင် မင်းလည်းသူ့ကို သတိမရတော့သလို သူလည်းမင်းကိုသတိတောင်ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီတော့ ကျရင် သွေးအေးသွားပြီမို့ မယူလဲဘာမှမဖြစ်တော့ဘူး၊ အဲဒီတော့ကျရင် အေးဆေးနေလို့ရတယ်ကွ"

အဲဒီလို။

ငတိက အကြံကိုသဘောကျပြီး အပျော်ကြူး ပြန်ရော။

"ကဲ..ယူဆိုယူမယ်ပေါ့၊ ဒါပေမယ့်နှစ် နှစ် သုံးနှစ် စောင့် အလုပ် အကိုင်အဆင်ပြေရင် အတည်တကျနေကြမယ်"

ကောင်မလေးက ရုတ်တရက်ဘာမှမပြောဘူး။ ဒီလိုနဲ့ စာမေးပွဲ ဖြေတဲ့အချိန်ရောက်ကရော။ စာမေးပွဲနှစ် ရက်သုံးရက်လောက်လည်း ရောက်ရော...

ကောင်မလေးရဲ့ မိဘတွေ ရောက်လာပြီ။ စာမေးပွဲပြီးတာနဲ့ တစ်ခါထဲစေ့စပ်ပြီး နယ်မှာ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့တစ်ခါထဲ စီစဉ်ခဲ့ပြီ။ ဖိတ်စာတောင်ရိုက်ဖို့ကောင်လေးမိဘနာမည်ပဲ ကျန်တော့တယ်။

အဲဒီ သတင်းလည်းကြားရော အားလုံးမျက်လုံးပြူး ကြကုန်ပြန်ရော။ စာမေးပွဲပြီးတာနဲ့ စေ့ စပ်မှာ ဆိုတော့ ဘယ်လိုငြင်းရမှန်းမသိတော့ဘူး။ လူကြီးတွေ လည်း ပါလာပြီဆိုတာကိုး...။

"ဘယ်လိုလုပ်မလဲကိုယ့်ဆရာ"

"မင်းယူချင်လား၊ မယူချင်ဘူးလားပဲပြော"

ကောင်လေးက ခေါင်းကုတ်ပြီး...

"အမှန်အတိုင်းပြောရရင် မယူချင်သေးဘူးဗျာ၊ အလုပ်တွေ ပဲလုပ်ချင်သေးတယ်။

သူနဲ့ ယူပြီးရင်လည်း နယ်မှာ ပြန်နေရမှာ ၊ နယ်မှာ ဆို ကိုယ်လုပ်ချင်တာလည်း လုပ်လို့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး"

သူ့စကားကို ကျွန်တော် က

"ကဲ..ဟုတ်ပြီ..မယူချင်ဘူးဆို နည်းလမ်းတစ်မျိုး ပဲရှိတော့ တယ်၊ သူနဲ့ မတွေ့အောင်သာရှောင်နေတော့"

"အာ..ကိုယ့်ဆရာကလည်း စာမေးပွဲဖြေနေတာကို ဘယ်လို လုပ်ရှောင်လို့ရမှာလဲ"

"ဟုတ်ဖူးလေ၊ ငါပြောတာက စာမေးပွဲဖြေချိန်ကျရင်ဖြေပြီးရင် သူနဲ့ မတွေ့အောင် ပုန်းနေလိုက်ပေါ့၊ ငါ့အိမ်နောက်ဖေးမှာ ဂိုဒေါင်ရှိတယ်၊ အဲဒီ ဂိုဒေါင်ထဲဝင်နေ ဘယ်သူမှ လာရဲမှာ မဟုတ်ဘူး"

ဆိုပြီး စာမေးပွဲပြီးတာနဲ့ ဒီကောင်ကို ဂိုဒေါင်ထဲဖွက်ရတာ အမော။

ဟိုဖက်ကလည်း သူငယ်ချင်းတွေ စုပြီး တပ်ဖြန့်ရှာတာ။ ကြာလာတော့ သူတို့နဲ့ ကျွန်တော် တို့နဲ့ ဂိမ်းကစားသလို ဖြစ်ပြီး ပျော် တောင်ပျော်လာတယ်..ဟီဟီ။

ဖြစ်ချင်တော့ သူတို့ဖက်က သတင်းပေးတွေ က ခြေပိုသွက်သွားပြီး ကျွန်တော် အိမ်အနောက်က ဂိုဒေါင်ထဲမှာ ဒီကောင်ရှိမှန်း သိ သွားပါလေ ရော။

ကောင်လေးကလည်း အဲဒါကိုရိပ်မိပြီး ကျွန်တော် ဆီရောက်လာ ပြီး...

"ကိုယ့်ဆရာ ကျွန်တော် ကို လမ်းစရိတ်နည်းနည်း ပေး"

"ဟာ..ဟေ့ကောင်ရ ဘာလုပ်ဖို့လဲ"

"ကျွန်တော် နယ်ပြန်တော့မယ်ဗျ၊ နောက်မှပြန်တက်လာမယ်"

"ဟင်"

ကြည့်လိုက်တော့စာမေးပွဲက နောက်ဆုံးရက်ကြီး။ ဒီတစ်ခါ ဖြေပြီး ရင်
စာမေးပွဲကပြီးပြီ။

"ဟေ့ကောင်ရ မင်းစာမေးပွဲမဖြေတော့ဘူးလား"

"မဖြေတော့ဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ၊ နယ်ပဲပြန်တော့မယ်"

ကျွန်တော် လည်း ယောင်တောင်ပေါင်တောင်နဲ့ သူတောင်းတဲ့ လမ်းစရိတ်
ထုတ်ပေးလိုက်မိတယ်။

လမ်းစရိတ်ရတာ နဲ့ ကောင်လေးလည်း အူယားဖားလျားနဲ့ ထွက်
ပြေးသွားတော့တယ်။

နောက်မှ ကျွန်တော် စဉ်းစားမိတယ်။ "ငါမှားသွားပြီ" လို့...။

စာမေးပွဲက နောက်ဆုံးရက်တောင် ဖြစ်နေပြီပဲလို့။ ဖြေရှင်းစရာ နည်းတွေ က
အများ ကြီးရှိနေလျက်သားနဲ့ ကောင်လေးခမျာ မိန်းမမယူချင် တာနဲ့ တစ်နှစ် တော့
အောက်ရရှာပြီ။ အမှန်ဆို ခေါင်းအေးအေးနဲ့ စဉ်းစား ရင် လုပ်စရာတွေ အများ
ကြီးရှိသေးတယ်။ သူ့မိဘများ က အပင်ပန်းခံပြီး တစ်နှစ် လုံးကျောင်းထားခဲ့တာ။
ဘာမဟုတ်တာလေးနဲ့ တစ်မနက်လုံး စိတ်မ ကောင်း ဖြစ်နေတာ။ စာမေးပွဲဖြေချိန်နီးလေ
မရိုးမရွ ဖြစ်လေ။ စာမေးပွဲဖြေ ချိန်နီးလေ နေရထိုင်ရခက်လေ ဖြစ်နေတယ်။ ဒီအချိန်ကျမှ
ဘယ်နားသွား ရှာလို့ ရှာရမှန်းလည်း မသိ။

ဒီလိုနဲ့ နေ့ခင်းကျတော့ ဖုန်းလာပါလေရောလား။

"ကျွန်တော် ပဲဆရာ"

ဒီကောင့်အသံကြားတော့ ကျွန်တော် လည်း ဝမ်းသာသွားတယ်။

"အေး...ညီလေးပြော..."

တစ်ဘက်မှ အသံတိတ်သွားသေးတယ်။ နောက်မှ...

"ကျွန်တော် ရထားလက်မှတ်လည်း ဝယ်ထားပြီးပြီ၊ ဒါပေမယ့် သွားကောင်းနိုး ပြန်လာရကောင်းနိုး စဉ်းစားနေတာ"

"အေး...ငါလည်းအဲဒါပြောမလို့ကောင်လေးရ၊ မင်းပြန်လာပြီးစာမေးပွဲတော့လာဖြေလိုက်ကွ၊ နောက်မဟုတ်ရင် မင်းမိဘတွေ တစ်သက် လုံးစိတ်မကောင်း ဖြစ်နေရမှာ "

"လာတော့ဖြေချင်တာပေါ့ အစ်ကိုရ၊ ဒါပေမယ့် လာဖြေလိုက်ရင် မိမှာ "

"ဟေ့ကောင်..ငါစဉ်းစားထားပြီးပြီ၊ စာမေးပွဲကိုမင်းဖြေလိုက်၊ သူတို့မပြီးခင်ထွက်ပြီး ပြေးပေတော့"

တစ်ဖက်က အသံတိတ်သွားပြန်တယ်။ ပြီးမှ

"ပြေးတာတော့ဟုတ်ပါပြီ ကျွန်တော် က ဘယ်ကိုပြေးရမှာ တုန်း"

"ယုဇနအိမ်ယာမှာ ငါ့မိတ်ဆွေတွေ ရှိတယ်ကွ၊ အဲဒီ မှာ ဆိုမင်းကို ဘယ်လိုမှခြေရာခံလို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါဖုန်းဆက်ထားပေးမယ်"

ကောင်လေးက အသေအချာနားထောင်ပြီး...

"အိုကေလေ..ကျွန်တော် စာမေးပွဲ လာပြန်ဖြေလိုက်တော့မယ်"

သူ့စာမေးပွဲ လာပြန်ဖြေမယ်ဆိုတော့မှ ကျွန်တော် မှာ စိတ်အေး ရတော့တယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူ့မိဘများ ကအစ ဒီကောင့်ကို ကျွန်တော့်ဆီမှာ စိတ်ချလက်ချအပ်ခဲ့တာ။ ကိုယ်ကဘာမှသာမရတာ ။ တစ်ခုခု ဖြစ်ခဲ့ရင် ကိုယ့်အပြစ်မကင်း ဖြစ်ရဦးမှာ ။

"ကိုကြည်ရာ..ကိုကြည်ကိုယ့်လိုထားခဲ့ပါမှဗျာ"

ဆိုရင်အလကားနေရင်း အမှု ကပတ်ဦးမှာ ။ အခုတော့ စိတ်အေး ရပြီ။ သူ့စာမေးပွဲဖြေပြီးသွားရင် သူ့မိဘကိစ္စ မရှင်းရတော့ဘူးပေါ့ ဟုတ်ဖူး လား။

ဒီလိုနဲ့ သူစာမေးပွဲဖြေပြီးချိန်ထိကို ရင်တမမနဲ့ စောင့်နေရတာ။

စာမေးပွဲဖြေပြီးဖို့နာရီဝက်အလိုမှာ ငတိ ကမျောသော ပါးနဲ့ ရောက်လာတယ်။

"ဟာ..ဟေ့ကောင်၊ မင်းစာမေးပွဲကော ဖြေခဲ့ရဲ့ လား"

"ဖြေခဲ့ပါတယ်ဗျ၊ အမြန်ဆုံးပြီးအောင်ဖြေပြီးထွက်လာတာ ဘယ် မှာ လဲ ယုဇနအိမ်လိပ်စာပေး"

ဆိုတော့ ကျွန်တော် လည်းအဆင်သင့်အောင်လုပ်ထားတဲ့ လိပ်စာ ထုတ်ပေးပြီး

"ရော့..ရော့..ဒီမှာ ဟေ့ကောင်..ရှာရတော့သိပ်မခက်ဘူးကွ၊လမ်းတွေ ဘာတွေ မသိရင်မေးသွားပေါ့၊ ရော့.. မြန်မြန်သွား ဟေ့ကောင်"

"ဟုတ်..ဟုတ်...ကျွန်တော် ပြေးပြီဗျ၊ ..ပြေးပြီဗျ"

ငတိပြေးတာမှ မှုံ ထွက်နေတာ။ ခြေလျင်ကိုပြောတာနော်။ သူ့ခမျာ ဘယ်လောက်ကြောက်လန့်နေတယ်တော့မသိဘူး။ ဖနောင့်နဲ့ တင်ပါးကို တဖောင်းဖောင်းမြည့် အောင်ကို ပြေးတာ။

သိပ်မကြာဘူး။ စာမေးပွဲပြီးကြောင်းခေါင်းလောင်းသံနှင့် အတူ သူ့ကောင်မလေးနဲ့ အပေါင်းအပါတချို့ အိမ်ကို အပြေးရောက်ချလာတော့ တယ်။

"ဟို..ဟိုကောင်ရော..ဟိုကောင်...ဟိုကောင်"

ကျွန်တော် လည်း ခပ်တည်တည်နဲ့ မျက်မှော ငကြုတ်ပြီး

"ဘယ်ကောင်လဲ...ဘယ်ကကောင်ကိုပြောတာလဲ"

"အစ်ကို့အိမ်ကကောင်လေ..ဘယ်ပြေးပြီလဲ"

"အ..အဲဒါတော့ငါဘယ်သိမလဲကွာ၊ စာမေးပွဲကအခုမှပြီးတာ

ပဲ..အိမ်ကိုတောင်ပြန်မရောက်သေးဘူး"

ကျွန်တော့်စကားလည်းကြားရော အားလုံး တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက်

ကြည့်ပြီး

"ဟေ့..ဒါဆိုနယ်ပြန်ပြေးတာပဲ ဖြစ်မယ်၊ ဘူတာကြီးကိုတစ်ဖွဲ့ လိုက် ကားဂိတ်ကိုငါတို့ ပိတ်မယ်။ သဘောဆိပ်ကိုလိုက်မယ်၊ လာ နှစ် ယောက် လောက်စောင့်၊ မလွတ်စေနဲ့ ဟေ့ ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်ကျေပါစေ"

ဆိုပြီး လူစုခွဲဝရန်းသုန်းကား ပြေးချသွားတော့တယ်။ သူတို့ ကိုကြည့်ပြီး ရယ်တောင်ရယ်မိသေး။ ဟုတ်တယ်လေ။ ယုန်တောင်ပြေး၊ ဟိုက အဲ..ဟိုကမြောက်ဒဂုံလိုက်ကြီး ဖြစ်နေတာကိုး။ ဒီနေရာကိုကလည်း ကျွန်တော် မှမပြောပြရင် ဘယ်သူမှမသိနိုင်ဘူးလေ။ ကျွန်တော် တစ်ယောက် တည်းသိတာဆိုတော့ အရင်လိုသတင်းက ဘယ်လိုမှမပေါက် နိုင်တော့ဘူး လေ။ ရှာလေ။ ရှာပေါ့။ ရန်ကုန်မြို့ ဆိုတာ ကျဉ်းကျဉ်းလေး မှမဟုတ်တာ။ နောက်ဆုံးသူတို့ လက်လျှော့ပြီးပြန်သွားမှ ဒီကောင်လေးကို ပြန်ခေါ်ပြီး အလုပ်ခိုင်းရတော့မှာ ။

ဒီကောင်လေးက အနုပညာနဲ့ ပက်သတ်ရင် မဆိုးဘူးဗျ။ တော် ရုံ တန်ရုံပြောပြယုံနဲ့ သဘောပေါက်တယ်။ လက်သွက်ခြေသွက်လည်းရှိတယ်။ ပြာ နဲ့ ပက်သက်ရင်လည်းအတော် လေး ကျွမ်းကျင်တယ်။ အိမ်ကလူ တွေ မအားရင်တောင် သူတို့ လေးတွေ ကိုသင်ပြီးလုပ်ခိုင်းရမှာ ပဲ။

ကိုယ့်အတွေ့ နဲ့ ကိုယ်ပျော်နေတုန်း ခုနကဝရန်းသုန်းကားနဲ့ ပြေး ချသွားတဲ့အဖွဲ့တွေ ပြန် ရောက်လာတယ်။

"ဘယ်မှာ မှရှာလို့မရဘူးကိုယ့်ဆရာ၊ သူဘယ်သွားလဲ"

"ဟ..အဲဒါတော့ငါလည်း ဘယ်သိမလဲကွ၊ စာမေးပွဲပြီးကတည်း က အိမ်မှမလာတာပဲ"

ကျွန်တော် အဖြေစကားကြောင့် ကောင်မလေးစိတ်ပျက်လက်ပျက် ခေါင်းကုတ်တယ်။ ပြီးတော့ညည်းတွားသလိုအသံမျိုး နဲ့ ...

"အဲဒါဆိုရင်တော့ ကိုယ့်ဆရာမ ချောင်ဘူးနော်"

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော် မျက်လုံးပြူး သွားပြီး

"ဟ..ငါနဲ့ ဘာဆိုလို့လဲကွ၊ သူတို့သမီးရည်းစားကိစ္စ ငါကဘာလို့မချောင်ရမှာလဲ"

ကျွန်တော့်စကားဆုံးတာနဲ့ အိမ်ကကောင်လေးရဲ့ ရည်းစားက ရှေ့ထွက်လာပြီး မျက်နှာကို လက်ဖဝါးနဲ့ အုပ်ပြီး ချုံးပွဲချင်ချကာ...

"ဟီး..ကျွန်မမှာ ..ကျွန်မမှာ ကိုယ်ဝန်နဲ့ သုံးလရှိနေပြီရှင်..ဟီး..."

"ဟင်..ဟင်..ဘယ်...ဘယ်လို"

ကောင်မလေးရဲ့ မထင်မှတ်တဲ့ စကားကြားတော့ ကျွန်တော် မျက် လုံးပြူး ပြီး ခေါင်းနုပန်းကြီးသွားတယ်။ ဒါကိုကောင်မလေးက လူရှေ့သူရှေ့ ပျော့ပျော့လေးခွေချလိုက်ပြီး

"ကျွန်မမှာ သူနဲ့ ရတဲ့ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီရှင်၊ ဒါကိုသူမှမရှိရင် စာဥကသူ့ချစ်သူအလာကို ကုက္ကိုပင်အောက်ကစောင့်သလို ဆရာတို့အိမ်ကပဲ စောင့်ပြီး ဒီကလေးကိုသတ္တိရှိရှိမွေးတော့မယ်။ ဒီကလေးကို ဒီအိမ်မှာ ပဲမွေး တော့မယ်..ဟီး..."

"ဟင်..အဲ..ယိုကြီးလား"

သူ့စကားကြားတော့ ကျွန်တော် ကယောင်ကတမ်းတွေ ဖြစ်ပြီး စကားပါမပီချင် ဖြစ်သွားရတယ်။ ဒါကိုကောင်မလေးက

"ဟုတ်တယ်..အဲယိုကြီးပဲ..သမီးမှာ ဒီကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ ချုံတော့နယ်လည်းပြန်ရဲဘူး။ အရှက်ကွဲမယ့်အတူတူ သူနဲ့ ရတဲ့ကလေးကို သူ့ဆရာ အိမ်မှာ ပဲစိတ်ချလက်ချမွေးတော့မယ်"

"အဲ..အဲဒါဆို"

"ဆရာခဏတော့အမည် ခံပေး၊ သူပြန်လာမှသူ့ကလေးပြန်လုပ်တော့မယ်"

"ဟင်..ဟယ်..ဟယ်..ခဏ..ခဏတော့နေပါဦး၊ ငါစဉ်းစား ကြည့်ပါဦးမယ်"

ချက်ချင်း ခေါင်းတွေ နောက်ပြီး ဘာပြန်ပြောလို့ ပြောရမှန်းမသိဘူး။ ဖြစ်ပုံက သူများ ပါပြီးသား အင်အင်းပုံခွထိုင်ပြီး "ငါပါတယ်"လုပ်ရမယ့် အပေါက်မျိုး ကြီး။

"ဒါဆိုအဆောင်က ငါ့အထုပ်တွေ သွားပြန်ယူပြီး..ဒီမှာ ပဲ"

"နေ..နေကြပါဦးကွယ်..ဒီမှာ ဆိုတာကလည်း ယောက်ျားတွေ ချည်းပဲနေတာ"

အနုပညာသမားချည်းပဲဆိုတာ စစ်တပ်မှာ လိုတောင်တန်းစီမှာ မ ဟုတ်ဘူး"

"အိုဘယ်လိုပဲ ဖြစ် ဖြစ် ဒီကလေးကို ဒီမှာ ပဲမွေးရမှာ ပဲ"

"အဲ..အဲလိုလည်းမလုပ်ပါနဲ့. ဟာ၊ ဒီကောင်လေးကိုယူဇနအိမ် ယာမှာ ငါ..ငါ..ဖွက်ထားပါတယ်ဟာ၊ အဲဒီ မှာ သွားရှာပြီးဖြေ...ဖြေရင်း ကြနော်..ငါတော့အမှု မပတ်ပါနဲ့. "

ဆိုတော့မှ ငတိမမျက်ရည်သုတ်ပြီး...

"အစကတည်းက အဲလိုမပြောဘူး၊ ဘယ်မှာ လဲလိပ်စာ"

"ရေး ..ရေး ပေးပါ့မယ်ဟာ"

ကျွန်တော် လိပ်စာလည်းရရော တစ်သိုက်ကြီးချီတက်သွား ကြပြန် တယ်။ သူတို့ထွက်သွားမှ ကျွန်တော် လည်းသက်ပြင်းချနိုင်တော့တယ်။

ဒီလိုနဲ့ နှစ် ရက်သုံးရက်ကြာတော့ ကိုယ့်ကောင်ခေါင်းငိုက်စိုက်ကြီး။ သူ့ကောင်မလေးက သူ့လက်ကိုမလွှတ်တမ်းဆွဲပြီး ပြန်တွေ့ .ရတယ်။ ကျွန်တော် လည်းလောကွတ်လုပ်ပြီး

"ဘယ်နှယ့်လဲ ငါ့ကောင် အဆင်ပြေရဲ့လား"

ဆိုတော့ငတိမျက်နှာကြီးသုန်မှု န် သက်ပြင်းချပြီး

"ကိုယ့်ဆရာကလည်းဂျာ"

အဲဒီ တစ်ခွန်းပဲပြောတယ်။ ကျန်တာ ဘာမှဆက်မပြောဘူး။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်

ကပဲ

"ဘယ်တတ်နိုင်မလဲကွာ၊ သူ့မှာ ကလည်းဟိုလိုဆိုတော့ နှမချင်း

ကိုယ်ချင်းစာသွားတာပေါ့"

ကျွန်တော် စကားကိုငတ်က တစ်ချက်ဝေကြည့်ပြီး

"ကိုယ့်ဆရာကလည်းကွာ"

ဆိုပြီး လေးပင်လွန်းလှတဲ့ခြေလှမ်းမျိုးနဲ့ ထွက်သွားတယ်။

ကျွန်တော် စဉ်းစားကြည့်တယ်။ ကျွန်တော် လုပ်ရပ်မှန်တယ်လို့။

ကောင်မလေးနေရာ ကျွန်တော် ညီမ၊ တူမပဲထားပါတော့။ ကိုယ်ချင်းမစာ သင့်ဘူးလား။

အခုခေတ်ယောက်ျားသားများ က စားပြီးနားမလည်။ ပန်း ကန်မဆေးပဲထားခဲ့တာအများ သား။

ဒါကြောင့် ဒီကိစ္စကို ဒီလိုပဲ ဖြစ်သင့် တယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။ (ကိုယ့်ဖက်လှည့်မှာ ကြောက်တာလဲ ပါတာ ပေါ့) ဒီလိုနဲ့ ကောင်လေးလည်း မတတ်သာတဲ့အဆုံး ကောင်မလေးရှိ

ရာနယ်လိုက်နေရတော့တာပေါ့။ တစ်ခုပဲစိတ်မကောင်း ဖြစ်မိတာက သူ့ရဲ့ အနုပညာပဲ။

ဒါကလည်း တစ်ခုရှိတာက ကိုယ့်မှာ ရည်မှန်းချက် ကြီးကြီး ရှိခဲ့ရင် ဒီလိုကိစ္စမျိုး ကို မဆတ်ဆော့နဲ့လေ။ ဟုတ်ဖူးလား။ ကျွန်တော် တို့ လို လူပျိုကြီး ဖြစ်အောင်နေ။ အေးရော။

စိတ်ထဲမှာ မတွေ့ .တာကြာတော့ မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားတယ်။ နှစ် နှစ်

သုံးနှစ် လောက်ကြာပြီကိုး။
